

BŘEZEN

1991

OBSAH

Odvaha a pravda	1
Indie: Živá minulost, mrtvá přítomnost	2
Křesťané a jóga	7
Maharaši Maheš, TM	8
Čo je Bahá'í?	9
Evoluční teorie—tak, jak jste o ní nesměli slyšet—tedy po pravdě	10
Draci	14
Z vašich dopisů	19

ODVAHA A PRAVDA

Nejen křesťan má znát absolutní pravdu, která mu dává odvahu do každodenního života. Jen tehdy nepodlehne klamům a nástrahám světa. Co je to odvaha? Odvaha je Boží milost nepodlehnout tlakům nepříznivých okolností a událostí. Jen opravdová znalost a přesvědčení o platnosti absolutní biblické pravdy a hodnot znemožní smrtonosnou neutralitu a nerohodnost. Každý kompromis, který obětuje biblické hodnoty,

zničí víru i opravdové přesvědčení. Kde není absolutní biblická pravda, tam chybí opravdová znalost a přesvědčení. Kde není opravdová znalost a přesvědčení, tam není ani odvaha. Odumírající svět potřebuje opravdové muže a ženy, jejichž slovo a jejichž činy odpovídají biblickým hodnotám, kteří hájí pravdu a právo do posledního dechu.

Mistr Jan Hus řekl: „Protož věrný křesťane, hledej pravdy, slyš pravdu, uč se pravdě, miluj pravdu, drž pravdu, braň pravdu až do smrti...“

Leonard Wagner řekl, že svět potřebuje takové osobnosti, které nemohou být podplaceny, jejichž slovo platí i bez právních smluv, jejichž charakter neovlivnuje bohatství, kteří se neschovávají za tituly, kteří jsou ochotni riskovat, jejichž osobnost nezmizí v davu, takové, kteří jsou čestní nejen v maličkostech, ale i v důležitých rozhodnutích, kteří nikdy nepřijmou kompromis ke špatnosti, kteří nikdy neřeknou: „Všichni ostatní to tak dělají, já mám tedy také právo žít tak, jak já chci.“ Takové, kteří zůstanou oddanými kamarády navzdory nepříznivým okolnostem, takové, kteří se nebojí postavit se za pravdu a právo, i když jim to uškodí, takové, kteří mají odvahu říci NE, i kdyby celý svět říkal ANO. Jen Bůh může ukázat světu opravdové muže a ženy.

♥ Všechno dělejte bez reptání a bez pochybování, abyste byli bezúhonné a ryzí, Boží děti bez poskurny uprostřed pokolení pokřiveného a zuráceného. (Fil. 3:14,15)

—kas—

ŽIVÁ MINULOST, MRTVÁ PŘÍTOMNOST

Dech Indie

Naše vnitrostátní přesuny v Indii se daly Indickými aeroliniemi. Letadla jsou zanedbaná, oprýskaná, ušmoulaná jako všechno a všude, ale létaji. Jídelní tálky jsou odborně natřené nahnědo, čímž odpadá praktická nutnost umývání. Všechny lety byly o několik hodin opožděné a potom i jednohodinový let zabral celý den. Dopadli jsme ještě dobře, protože tu a tam se let zruší, a tak ojediněl západní turisté minou spoj do Evropy či Austrálie. Bavili jsme se tím, že jsme si četli telexové zprávy a napichovali je na hřebíky nástěnky.

Sovětské kočky—Londýn: Členové moskevského klubu milovníků koček požádali milovníky zvířat v Británii o radu a pomoc, jak zachránit životy kočkám. „Postavení koček bez domova je v Sovětském svazu neutěšené“ prohlásil předseda klubu milovníků koček, Nikolaj Nepomnyašny. Většina koček bez domova je otrávena a jejich kožíšky skončí na ušankách. Tým filmářů z Británie přiletěl natocit film o přátelství člověka a koček. Předsedkyně klubu Olga Frolová se výpravy nemohla zúčastnit, protože nedávno upadla a zlomila si nohu. Předseda Nikolaj pokračuje dál, že jen díky perestrojce začíná nový duch doby.

Kočičí družba mezi Sovětským Svatem a Británii kvete. A zprávy pokračovaly dál. Nejen kočky, ale i psi mají neradostný život. Nemohli jsme věřit svým očím. Zprávy z Kocourkova v nadživotní velikosti. Možná jednou dojde ráda i na úděl sovětských žen a dětí.

Indické celnice a vojandy nosí sari uniformy. Tradiční šat je v příslušné barvě, ale nejsou jim vidět holá břicha. Moc indických krasavic jsme neviděli, ty se nepromenádají, spíš je vidět obtloustlé ženy a jejich holé faldy.

Letištění procedury a prohlídky jsou jako za napjatého vojenského stavu. Ozbrojení vojáci, celníci, úředníci, všichni

strašně důležití, zvědaví, všechno prolezou, osahají. Za šest hodin čekání na letišti v Delhi odletělo jedno letadlo, naše bylo druhé. Po nás měl letět Královský Nepál. Na dráze ani jedno letadlo. A to je hlavní město druhé největší země světa. Provoz je prý živější v noci, kdy horko klesne na pouhých 39 stupňů Celsia.

Každý šestý obyvatel naší planety je Ind. Indie má 800 milionů obyvatel, 14 hlavních a bezpočet menších jazykových skupin. Do konce století bude mít Indie jednu miliardu lidí, kterým se povede ještě hůř než dnes, a za dalších 35 let, bude-li vše pokračovat stejným tempem, zdvojnásobí se co nevidět i ta první miliarda. Indie má dvojnásobnou hustotu obyvatelstva než Čína. Pouze jedna třetina obyvatelstva je gramotná, 70% obyvatelstva se živí zemědělstvím, ale neužíví se. Monzuny přijdu bud příliš brzy nebo pozdě, a když se nestane ani to ani ono, sezerou všechno kobylky nebo jiná havěť. Prostě každá úroda je zničena. Životní prostředí, klimatické podmínky, množství obyvatel zanechává spoušť a pustinu. Většina lidí jsou vegetariáni a i k tomu mají své výhrady. Někteří nejdí ani jogurt. Z všeuděržitelných krav používají pouze kůži, a to teprve po smrti jejich sválosti. Krávy se většinou ani nedojí, a mléko z buvolů je jaksi vodnaté. Ovce a kozy pěstují jen na vlnu nebo kůži.

V r. 1966 Indie utrpěla nepředstavitelný hladomor. Prezident Johnson v rámci pomoci přislíbil 800 dobrovolníků Peace Corps (Mírové jednotky), kteří byli vysláni do nejzaostalejších oblastí, kde měli společně s indickými státními zaměstnanci pomáhat vylepšit situaci, především znalostí zemědělství. Jako mnoho akcí, které jsou miněny dobře, výsledek dopadl přímo katastrofálně pro mládež, která se vydala do indických pustin. Mládežníci nebyli připraveni mentálně ani fyzicky na útrapy, které je čekaly. Drogové zvítězily, a Američané evakuovali trosky i mrtvoly těch, kteří zemřeli na předávkování nebo sebevraždou.

Naše dobrá přítelkyně přišla do Indie s manželem v r. 1969 a strávili v Indii dva roky v odlehlé oblasti na sever od Bombaje mezi primitivními kmenovými lidmi. Program byl řízen s daleko větší péčí a o něco lepší přípravou. Přijimali pouze manželské páry, které prošly jednoměsíční přípravou v USA a dva měsíce měly intenzivní jazykový výcvik v Bombaji. V jejich skupině bylo 19 párů a pouze 9 jich nastoupilo.

Kasty jsou v Indii dodnes. I ta nejnižší kasta, nedotknutelní, jsou ještě příliš vysoce nad kmenovými lidmi. Indira Gándhí se snažila odstranit kastovnictví a zavedla kvóty na státní zaměstnání. Protože nedotknutelní byli historicky diskriminováni, situace se obrátila, a mnoho nedotknutelných se stalo přednostně státními zaměstnanci. Státní zaměstnanci byli posláni do „vyhnanství“ k zaostalým kmenům. Mirovi dobrovolníci spolupracovali se zaměstnanci, kteří neměli nejmenší snahu se s domorodci stýkat, natož s nimi na čemkoliv spolupracovat. Největší pomoc jim byl misionářský pár, který strávil v primitivní divočině 35 let. Bibličtí překladatelé domorodý jazyk zapsali, učili lidi číst, psát a překládali biblí do jazyka merati. Misionářská zdravotní péče a znalosti pomáhaly dobrovolníkům i domorodcům.

Když přistáli Američané na Měsici a naši přátelé o tom nadšeně vyprávěli a ukazovali obrázky. Domorodci zásadně odmítali na tuto myšlenku přistoupit. Říkali: „To přistáli na vašem Měsici, ale nás Měsíc je strašně daleko. Tam se člověk nikdy nedostane.“ Koncept velikosti světa pro ně byl naprostě nepředstavitelný a představu o západním světě mají stejně jako ostatní svět jen z amerických filmů. Bylo pro ně naprostě nepochopitelné, jak někdo může odejít od rodičů, a skutečnost, že nenavštíví dva roky svoji rodinu a rodiče, bylo málem trestuhodné. Dva roky života je však poznamenaly jednak zdravotně—tyfus, ale i životně. Po Indii pokračovali v Bangladéši, Filipínách a teď jsou v Indonésii. Do Indie se vrátili několikrát na návštěvu ke své „ne-

dotknutelné rodině,“ které před svým odjezdem koupili 7 ha půdy. Když přijedou na návštěvu, jejich hostitel snese postele od ostatních vesničanů a pro potřebu hostů postavil i latrínou. Celá vesnice se nemohla vynadívat na bílé děti, které s sebou přivezli, a do každého okénka nakukovalo dvacet hlav.

Rodinný život

Rodinný život v Indii má svoje podivnosti, nad kterými zůstává rozum stát. V novinách se dočteme, jak rozdurděný manžel přinesl k soudu hlavy nevěrné manželky a jejího milence. U soudu nastalo pozdvížení, ale manžel zachoval klid. Patnáctiletá dívka se upálila, aby ukončila své manželství se sedmdesátilétým starcem. Takových a podobných zpráv je v „černé kronice“ Indie nespouštět. Mladí lidé se vzájemně nepoznají, nenamlouvají, ale rodiče a dohazovači hledají vhodné partie, konzultují horoskopy, věštce a hvězdoprvce. Skoro denně jsou v novinách případy upálených žen, kdy se manžel a jeho rodina dožadují přídavků k již zaplacenému věnu chudéře ženušky. Když rodina nezaplatí, uhoří nevěsta, politá petrolejem. Prý nehoda. Upálení je tak běžné, že se ani policejně nevyšetruje. Kuchyně musí být to nejnebezpečnější pracoviště. Indická žena je na tom hůř než svatá kráva. Tu nezabijí. Upalují se nejen nevěsty a mladé ženy, ale i stařeny, tchýně. Rodinné vztahy jsou často tak hrozné, že nevěsta polije tchýnì petrolejem a ta vzplane. Synové žijí s rodiči, s manželkami a dětmi včetně ostatních sourozenců. Rodinné násilí vůči ženám je nepředstavitelné. Muži své manželky mláti až k smrti, aby žena věděla, kde je její místo. To patří k rodinnému životu po generace. Protože ženám chybí to, co mají muži, nejsou k ničemu jinému, než aby rodily syny. Proto se také dítka ženského pohlaví do světa moc nevítají, spíš odhazují na smetiště.

Inzeráty s požadavky na kvalitu a výši věna zaplňují mnohé stránky denního

4 ZÁPAS O DUŠI

tisku. Manželství je obchod. Syn je zajištěním budoucnosti pro rodiče. Žena má přinést bohatství, má zaopatřit ženicha a jeho rodinu. Touha po materialismu zasáhla Indii natolik, že rodiče ženicha požadují ledničku, barevný televizor, luxusní zboží, které v Indii není běžné k mání, a samozřejmě peníze. Rodiče nevěst si často peníze na věno půjčí, a při nepatrých mzdách, které jsou schopni vydělat, prodají vlastní duši, a co je ještě horší, nedospělé děti do otoctví nenasylých podnikatelů a příbuzných. V Indii rodiče děti mrzačí, aby vzbudily co nejvíce soucit a mohly vydělávat jako žebráci. Lichvářské úroky dluh jenom zvětšují. Ženitbou však touha po „lepším“ životě nekončí. Jestli se nenasylná rodina nespokojí s jednou nevěstou, musí přijít po upálení další, pokud možno bohatší. S takovouhle demokracií si vládnou Indové sami po osvobození z britského kolonialismu. Spadli ne z bláta do louže, ale do strašného otoctví a nevolnictví. V jiných kulturách ženich platí za nevěstu, protože ji odvádí z domova. Jestliže taková nevěsta ženicha pro špatné zacházení opustí, musí její rodiče zaopatření vrátit. Jestliže ženich nevěstu opustí nebo propustí, je o ni věnem postaráno. V Indii je i tento zvyk nějak naruby. Mít v Indii pět dcer je na zbláznění, to zruinuje i boháče a dívky zůstanou svobodné. Kolik vzdělaných, zdravých a milých dívek je na ocet kvůli vyděračské tradici? Rozvod nepřichází v úvahu; nejenže žena musí přijít s bohatým věnem, ale v případě rozvodu musí ženina strana vyplatiť ženu. Rozvedená nebo ovdovělá žena je ze společnosti vyloučena na doživotí. Indický muž je maharádža.

Ženy mají neradostný úděl. Dřou od rána do noci, na jejich bedrech leží všechny starosti a ve snaze po populační kontrole jich tisíce umírají neodbornými lékařskými zásahy při sterilizaci. Brutalita indického rodinného života je nepředstavitelná a je smutné, že všichni zastánici lidských práv a lepších zitíků nad indickými poměry naprostě zavírají oči.

Přičinou neuvěřitelné bídý, krutosti a bezpráví Indie je dědictví hinduistické víry, která nevěří, že člověk je Boží stvoření. Indové věří v nekonečné množství hříšných bohů. Šest z deseti obyvatel Kalkaty žije na ulici. Každý rok umírá 15 milionů lidí a 27 milionů se jich narodí. Přibývá těch, kteří nemají střechu nad hlavou, těch kteří nemají sousto do úst. Přesto hlad Indie není způsoben pouze nepřízní přírody a věčnými neúrodami. Jedním z důvodů jsou svaté krávy. Hinduista by nezabil krávu a jist hovězí je pro hinduistu ještě odpornější než kanibalismus. V Indii mají dokonce útky pro přestárlé krávy a ty krmí. Útek pro přestárlé a umírající obstarává pouze matka Tereza.

Každá kráva sežere potraviny za sedm lidí. Krávy sežerou 20% celkové zemědělské produkce Indie. Dalších 15% sežerou myši a krys, protože ty nikdo v Indii nehubí. Vždyť by mohli připravit o život svého příbuzného. Nehubí se žádní škůdci, jen lidé každodenně umírají hladem, ženy v kuchyních polité petrolejem a novorozenáta na smetíštích, v naprosté netečnosti svého okoli. Indie nezná soucit, dobročinnost a lásku k blízkým.

Sama Indira Gándhí prohlásila, že Indie má dostatek potravinových zdrojů nejen pro celou Indii, ale mohla by exportovat dvě třetiny úrody a zemědělských produktů.

Šarma

Tak se jmenoval náš organizátor, který koordinoval „odborné“ průvodce, přesuny a rezervace. Hned první den se zeptal, jaký dojem na nás Indie a její lidé udělali. Byla to těžká otázka, a tak jsme zpočátku raději vyzvídali než odpovídali. Nejdříve nám vysvětlil, jak se jeví situace jemu. Slabiny i naděje mladého člověka velké země, která má „demokracii,“ ale v podstatě neví co s ní, protože neví co je to disciplina. Demokracie je k ničemu, protože si Indové nedovedou vládnout sami, a celá země spíš připomíná chaos.

Vyjádřil potřebu změny systému, především v zemědělství, kde překupníci žďmají sedláčky a naději vidí v příkladu kolchozů a bratrství se Sovětským svazem. To, že se Indie bratří, není nic nového, ale protože jeden druhému nevěří, a oba mají za ušima, je to bratrství opatrné na jedné i druhé straně. Vyměňuje se především ideologie a teorie, které přivedly zemi Sovětu k ekonomickému krachu, a Indie zůstává nadále zaostalou zemí a lidí přibývá. Jedinou záruku mají, že pokud zůstanou orientovaní k bratrství, budou přibývat jen hesla, oteplákování turisté a sekretariáty komunistických a socialistických stran, které vzájemně bojují o moc. Indie má největší procento mladých lidí. Jejich volební hlasy rozhodnou o budoucnosti země. V prosinci 1988 Indie snížila volební věk z 21 na 18 let. Mladí lidé jsou nespokojení, nezaměstnaní a připraveni volit i bojovat za toho, kdo jim slíbí lepší budoucnost. Marxistická strana se o to snaží všemi silami. Indie se v marxismu shlíží ani ne proto čeho dosáhl, ale protože se svět třese a bere Sovětský svaz vážně jako velmoc.

Jak se sloučí velice silně náboženské cítění a ateismus, zůstává otázkou, ale nakonec hinduismus asi snese všechno jenom ne zdravý rozum. Vše je iluze. Indie a její lidé žijí odloženi od reality, neznají a neuznávají odpovědnost vůči Bohu, ale slouží mnoha bohům. Indové zbožňují asi 330 milionů božstev, které jsou zosobněny její svatostí, krávou. Na člověka padaly chmury a smutek z celé zhouby. A bible říká:

♥ Do podsvětí se navrátí svévolníci, všechny pronárody, jež na Boha zapomněly. (Žalm 9:17)

Když se Šarma vypovídá, pustili jsme se do řeči raději o věcech svatých místo světských. Šarma byl pozorný posluchač, měl z toho všeho trochu nabourané spaní, otázek plno a my jsme měli radost. Nechali jsme mu naši biblí a modlím se, abychom měli o bratra víc.

Mukkul a Jainové

Mukkul od prvního okamžiku našeho setkání povídala myšlenky z něj jen sršely jako bublinky šampaňského vína. Těšili jsme se, že doplní nebo spíš rozšíří naší indickou mozaiku o další informace u nás doma. Mukkul totiž přijel do Jakarty z Delhi na promoci vzdáleného přibuzného a seděli jsme společně v auditoriu. Při vzájemném představení uvedl rodinné a společenské postavení a osud rodiny, abychom věděli, jakou máme čest, a jaká nepřízeň osudu je všechny potkala. Otec býval jedním z nejvlivnějších a nejbohatších mužů Indie, vlastník největších indických novin a jiných průmyslových koncemů, ale rodinné pletichy a dokonce úklad o život celé rodiny změnil jejich postavení. Život jim zachránil hlídač, který s nasazením vlastního života nepustil do rodinného sídla najaté vrahy. Ze slávy, prestiže, moci a bohatství mnoho nebylo. Mukkul je velice oddaný rodičům. Je nejmladší ze tří dětí. Starší sestra je vdaná, žije s manželovou rodinou a do rodinných událostí v podstatě nemůže zasahovat. Starší bratr je dnes rozvedený. Oženil se proti vůli rodičů podle svého výběru a rozhodnutí. Tim si uzavřel přístup do vlastní rodiny. Zůstává Mukkul, který se stará o pozůstatky rodinného bohatství. Rodinný dům v Delhi, v prestižním sousedství diplomatických rezidencí připomíná zášlu slávy. Jenom pozemek má milionovou hodnotu, ale dům se rozpadá, protože nejsou finance na jeho opravy a údržbu. Další milionky, které přinášejí víc starostí a trápení než radostí, jsou zkrachované železárný. Uniové stávky přivedly podnikání do stavu, že jsou dokonce neprodejně, a daňové úřady pomalu a jistě ujídají ze zbylého krajice. Mukkul je zchudlý šlechtic bez budoucnosti. Jeho vzdělání, vkus, názory, jeho životní styl odpovídá postavení, které měla rodina v minulosti.

Nejjazdívavější na Mukkulovi byla jeho oddanost náboženství Jain. Mukkul vyrrostl a byl vychován katolickými mnichy

6 ZÁPAS O DUŠI

a jeptiškami v jezuitských školách, pod přísným dozorem guvernantek a vychovatelek. Odříká všechny modlitby bez nejmenších potíží. Zná je, ale na otázku, co je pro něj křesťanství, odpověděl, že nemůže přijmout učení, které říká že pouze Ježíš je jediná cesta k Bohu. On se nenařodil do křesťanství, on se narodil do náboženství Jain. Vysvětlil nám, že náboženství Jain nemá začátek ani konec, život pokračuje skrče neustálé reinkarnačce, a nejvyšší cíl převtělování je nirvána, osvobození se z reinkarnačního cyklu. Koncept hřichu, hříšná povaha člověka i potřeba očisty od hřachu mu byla docela jasná. Rozdíl chápání očisty Kristem a sebeočisty už méně.

Jainem se člověk narodí, stejně tak jako do společenského postavení, kasty. Legenda vypráví o knězi Jainu, který mohl lézt, a jeho věrný následovník tvoril zlato. Jainismus je víra bankéřů, průmyslníků a boháčů, jakási pojistka, že ať se stane v životě, co se stane, příslušnost na tomto světě jednomu zachová společenské postavení, i když se mu hmotné statky mohou rozplynout následkem nepříznivých okolnosti.

Věřící jsou důslední vegetariáni, jídlo musí být připraveno v košér vegetariánské kuchyni. Nesmí být znečištěno ani přítomností čehokoliv, čemuž člověk vzal život. Mukkula jsme tedy mohli pohostit ovocnou mísou a zřejmě ani to nebylo akorát. Nevzal si ani šálek čaje, protože si asi uvědomoval, že kuchyně i nádoba, ve které bychom vodu vařili, je již „necistá.“ Některí Jainové nosí přes nos a ústa chirurgickou roušku, aby nevdechli něco malého a živého. Spadne-li muška, či mravenec do šálku čaje, je to veliká pochroma a nešťastník musí zachránit. Nezabije ani komára či mouchu. Vše živé je v naprostém bezpečí. Mají trochu problém například s používáním automobilů, neboť stovky ba tisíce mušek a broučků zahynou pod koly, na kapotách a oknech automobilu, ale tam přičítají smrtonosnost stroji raději než člověku. I na rostliny se dívají jako na živé existence, ale ty nejsou v reinkarnačním cyklu, a tak

ochrana života není tak důsledná. Přesto se správný Jain zřekne mnohem potěšení. Omezí množství druhů zeleniny nebo ovoce, které ji. Místo deseti druhů zeleniny sní jenom tři. Mukkulova babička žila poslední léta na sedmi soustech deně a v podstatě zemřela hladem.

Mukkul nesní ani vajíčko. Je velice důsledný a na svou výru pyšný. Čím víc překážek, omezení a regulí, tím má větší potěšení. Ovládl mnoho svých tělesných i lidských slabostí, přesto nebyl od světských tužeb úplně odloučen. Žustala mu touha po vlastnictví luxusních předmětů. Dovede se radovat z křehkého porcelánu světových značek, kříšťálu, zlatých šperků, vše pilně sbírá na svých cestách světem a přesně znal každou značku světové kvality. A tak, místo aby měl soubory, jak se na rádného šlechtice patří, měl individuální kousky jako připomínky jeho skutečného společenského stavu.

Mukkulova výrečnost, chování, celá jeho osobnost nás neustále udivovala. Když se rozpoval, jak je pro Indii důležité přátelství se Sovětským svazem a jaký je to vzor, tak nám zamotal hlavu ještě víc. Nejen Šarma, ale i Mukkul, dva mladenci naprosto rozdílného původu a společenského postavení, oba dobrého vzdělání, vidí svou budoucnost rudě. Mukkul nám dal písemné pozvání, aby chom se kdykoliv a kdokoliv z naší rodiny nezdráhal a navštívil jej a jeho rodinu v Delhi.

Poutní místa

Hinduističtí bohové a démoni znali amrit, nektar nesmrtelnosti. Čtyři kapky amritu spadly na zemi a to jsou nejsvatější poutní místa Indie. Maha Kumbh Mela, poblíž města Allahabad je místo, kde se stéká Ganga a řeka Yamuna. Deset pontonových mostů spojuje oba břehy a během poutí zde vyrostou stanová města. Přicházejí lidé všech kast. Svatí mužové, mniši, kteří přijali celibát a chudobu, putují nazí, potření spáleným popelem krvavinců. Mají divoké vzezření šilenců, vlasy provazovitě zcupované, zrzavé z kravské

moči a jejich zrak je nepřítomný; vidí za podsvětí vlastní smrtelnosti. Miliony poutníků se přicházejí očistit od hřichů rituální koupeli. Očistují se nejen koupele, ale i plameny olejových lampiček. Poutníci se modlí, aby byli vysvobozeni z věčného koloběhu reinkarnace. Přicházejí jednou za 12 let v přesnou dobu, kterou určí astrologové. Tato pouť je největší shromáždění lidstva na naši planetě. Řeka Ganga—matka Indie, je nejen místem očistné koupele, ale je i místem posledního odpočinku. Na březích řeky se pálí denně po dvacet čtyři hodin tisíce mrtvol. Spálení mrtvoly trvá asi čtyři hodiny. Lebka nebožtíka se musí rozbit, aby se osvobodila duše. Zbytek kostí a popel se vysype do řeky. Malé děti, svatí muži a lidé, kteří umřeli na neštovice, se nespalují. K jejich tělům pozůstali přivazují kameny a vhodi je do řeky. Divoci psi na březích řeky hodují na zbytcích nespálených mrtvol.

Shatrunjaya

V horách západní Indie v Shatrunjaya je poutní místo Jainů. Má spektakulární kamenné chrámy a povinnosti každého následovníka je toto svaté místo navštívit. Pro nic netušícího turistu je to životní zážitek a překvapení. Během hlavních festivalů jsou putující kněží tak odpoutaní od světa, že putují naprostě naží podobně jako Izaiáš:

♥ „Jako chodí můj služebník Izaiáš nahý a bosý po tři roky na znamení a předzvěst pro Egypt...“ (Iza. 20:3)

Ostatní poutníci jsou od hlavy až k patě zahalení v bílých róbách. Poutníci jsou velice štědří ke svým kněžím, kteří zůstávají ve věčných modlitebách a meditaci. Všichni společně uctívají 24 bohů, sedí trpělivě na zemi a ze zmek rýže a květinových lístků na malíčkých stolečcích tvorí ornamenty pro své oblíbené bohy. V místních „lázních“ projdou očistnou koupeli, nato se obléknou do nového, nikdy nenošeného hábitu, a teprve po-

tom vstupují k oltáři, kam přináší své dary, květiny a ovoce, zárodky nového života. Po bohoslužbách následuje odpocinek a miska dobrého jogurtu. Jogurt se podává v kameninových miskách z porézní hliny, která vstřebá vodnatost jogurtu, a to co v misce zůstane, je ten nejlahodnější, nejkremovatější jogurt.

Hinduismus a jeho odnože nepožadují oddanost jednomu Bohu, ale nespočetnému množství božstev. Všem je společná oddanost k posvátné řece Ganga. Nikomu nevadí, že v ní plavou mrtví kozlové, opice a zbytky žebráků, které neměl kdo pohřbit. Otázka hygieny? Ta nikoho nevzrušuje, zdraví je otázka virů nad skutečností.

—kas— Pokračování příště

KŘESTANÉ A JÓGA

(Přispěvek z ČSFR:)

Někteří křesťané jsou nadšeni jógou a indickým náboženstvím bezvýhradně a bez duchovního rozlišování. Studují východní filosofie, čínské moudrosti Zen, a křesťanství se jim zdá ne tak hluboké, ne dost intelektuálně vybroušené, ne tak rychlé k dosažení cíle. Někdy ani nevědí, co je však ve skutečnosti jejich konečným cílem. Zda stav blaženosti, nebo osvícení, či osvobození (nepodléhat nikomu a ničemu), nebo nirvána (nemuset se opět reinkarnovat—převtělovat), nebo být brahman (absolutno). Pilně opakují mantry a zpívají posvátnou slabiku ÓM. Jejich pojetí Boha je chudé. Radují se, že mohou věřit v reinkarnaci—znovuvtělování, aby se tak vyřešily jejich problémy útěkem z reálného života. Nadšení jógin-ských křesťanů může být i zmatením pojmu, kdy si zaměňují Krišnu s Kristem, Avataru pak se Spasitelem, nižší ideál boha za majestát osobního Boha. Mohou i vzhližet k indickým ideálům tak, že odsunou křesťanství a nejraději by žili v Indii.

Jóga je dnes ohniskem zájmu v západních zemích. Doporučuje se jako východisko a řešení duchovní a duševní pouště, která je důsledkem racionalismu, materialismu a ateismu. Pochází z Indie, má své kořeny v hinduismu. Jóga není jediný pojem. Zahraje v sobě i pestrou paletu metod, cviků a životních praxí, s duchovně náboženskými cíli. Je více druhů jógy. Hathajóga se zabývá tělesnými cviky, pránajáma—dýchacími cviky, bhaktijóga—je cesta oddané lásky, mantrajóga, na Západě známá pod názvem Transcendentní meditace, je cesta, při níž se používají mantry, magické formule, vyjadřující božské či kosmické prasíly. Vyšší cesta jógy je rádžajóga a tanrajóga. Je ještě více odrůd a cest jógy.

Co je vlastně jóga? Ve smyslu hinduismu je tedy jóga skupina metod, které mají pomocí askeze, tělesných cvičení, duchovní techniky a meditace osvobodit lidskou duši od všeho, co je pozemské. Osvobození, o které se snaží, se pak děje přes „putování duše.“ Neočištěná duše musí stále vstupovat do koloběhu života —žít, trábit se, po smrti opět vstoupit do mateřského lůna a znovu se narodit. Tepřve, když se podaří duši dokonale pročistit a protříbit, dosahuje z vlastní síly vykoupení, a tím i osvobození od dalšího převtělování. Vykoupení zároveň znamená ztotožnění jednotlivé duše (átman) se světovou duší (brahman). Zde spočívá tajné pokusuání jógy a meditace—zbožštuje člověka. Člověk se má stát bohem. Osvobozením od moci hřachu docíli stavu blaženosti a nejvyšším stupněm vědomí, který vede do božského bytí. Jóga je tedy ve své podstatě sebevykoupením.

Tělesné cviky jógy a meditace jsou nerozlučně spjaty s duchovními—nutně musí být zasažen i samotný duch člověka. Cviky sebepoznání vedou k technice ovládání duše a ducha. Není to v žádném případě pouze nevinná, jen zdraví podporující gymnastika. Kdo si to myslí, podléhá klamu, neboť jóga se v konečné fázi nedá odloučit od okultismu, který vždy za ni stojí. Meditaci vstupujeme na

těžko ověřitelné území. Meditace se často podobá transu, spiritismu, posedlosti aj. Člověk se v meditaci může stát médiem, aniž to tuší. U některých lidí dochází k psychickým poruchám, dokonce i ke schizofrenii. Ze svobodného člověka se stává otrok systému. Jestli se vám zdají metody a cíle východních náboženství vznešené, není to podobnost čistě náhodná. Podvodníci vždy napodobovali a napodobují originál, což je původní stvořitelský plán, který byl harmonický pro člověka i přírodu. Nebe na zemi bez Boha nikdo nevybuduje.

Praxe jógy dnes naznačuje, že lidstvo vpluje do jednotné světové církve—antikristovy, velkého svodu poslední doby. Ježíš nás dnes opět volá:

♥ „Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.“ (Jan 14:6)

Není v žádném jiném jménu spasení!

MAHARAŠI MAHEŠ, TRANSCENDENTNÍ MEDITACE

byla 17. května 1990 oficiálně zaregistrována a přivítána i u nás doma. TM není na Západě nic nového, prošla slávou i pády a dnes je tedy řada na nás. Přijíždějí učitelé, konají se kurzy a přednášky. Základní kurz přijde na 400 Kčs, cena privátní mantry se pohybuje od 100 do 600 Kčs. Osobní mantra má vibrační sílu a opakování mantry je jedním ze základních prvků meditace, která vede k vyšším formám spojení s bohem.

Společnost Maharaši Maheše byla založena v indickém Madrasu v r. 1958. Je jednou z nejlépe vybavených společností na masové zneužití parapsychologie, která slibuje ráj na zemi naprostě jednoduchými metodami. Těmto slibům podlehly i vládní a korporační kruhy ve Spojených státech. Armáda, policie, lékařství, školství, celá společnost přijímá

meditaci ako dôležitou súčasť budovania lepších zítatkov.

ČO JE „BAHA’Í“

...Bahá’í nechce nikoho z vas prehovárať na svoju vieri. Chce sa len podeliť o myšlienky, ktoré Bahá’u’lláh zvestoval celému svetu, a upozorniť na jednu z mnohých cest k dosiahnutiu šťastia a harmonie. Je len na vás, či sa rozhodnete po nej vykročiť. Ku žiadnej z cest neexistujú jedny dvere, jeden klúč. Treba len srdcom, rozumom, utrpením, či jednoducho poznáním nájsť ten pravý a otvoriť.

♥ Veru, veru, vám hovorím (Ježiš): Ja som dvere k ovciam. Ja som dvere. Keď cez mňa vojde niekto, bude spasený; vojde i vyjde a nájdete pastvu. (Ján 10:7,9)

Bahá’í je najmladšou náboženskou vieriou, vznikla pred necelými 145 rokmi v Iráne. Pričinuje se za svet bez násilia a za pokojný evolučný vývoj.

Zásady Bahá’í:

- žiť medzi ľuďmi, prežívať s nimi radosť i smútky, pomáhať im
- ak chce človek žiť šťasne, musí dbať o svoje zdravie telesné, duševné i duchovné
- manželstvo (monogamné) je prirodzený stav a prispieva k zdraviu jednotlivca aj spoločnosti
- povinné vzdelanie
- ovládať mimo materského jazyka ešte jeden—univerzálny, spoločný, ktorý by sa vymyslel, alebo vybral už z existujúcich
- rovnoprávnosť muža a ženy
- súlad medzi náboženstvom a vedou
- zachovať nezávislosť každého národa a zaistovať osobnú slobodu jednotlivca

Fakta:

- Bahá’í spoločnosti žijú vo viac ako 200 krajinách a územiacach
- pochádzajú z 2.112 etnických skupín
- pracujú v OSN ako neštátne organizácia
- Bahá’í literatúra bola preložená do 800 jazykov
- členovia Bahá’í, celkom 5–6 miliónov realizujú svoj myšlienkový model života a sveta na všetkých kontinentoch

Zakladatelem Baháismu bol Mirza Ali Muhamed (1818–1850). V r. 1844 poznal, že on je ta „cesta“, očekávaný spasiteľ. Hlavní centrum má nedaleko Haify, poblíž hory Carmel, v Izraeli, kde je Mirza Ali Muhammed pochován. Symbol Baháismu je číslo 9. Baháismus tvrdí, že je naplnením všech náboženství—Židovství, Budhismu, Islámu, Zoroastroizmu, Hinduizmu i Kresťanství. Avšak neshody mezi následovníky Krišny, Mohameda a Budhy sviedčí len o ekumenických snáhach mezi nekresťanmi. A nakoniec citát jeho výsosti:

„Sila ľudskej viery v Boha odumiera vo všetkých končinách sveta. A pretože žiadny zo starých spôsobov ju nemôže oživiť, musí prísť nový posol s novým výkladom Božieho učenia.“

♥ Zlodej prichádza, len aby kradol, zabíjal a hubil; a ja som prišiel, aby život malí a hojne malí. Ja som dobrý pastier. Dobrý pastier život kladie za ovce. Ja som dobrý pastier: znám svoje a mňa znajú moje, ako ma zná Otec, aj ja znám Otca, a život kladiem za ovce. (Ján 10:10,11,14,15)

♥ Veru, veru, vám hovorím: Kto neuvchádza do ovčíncu dvermi, ale inokade prelieza, je zlodej a lotor. (Ján 10:1)

EVOLUČNÍ TEORIE— TAK, JAK JSTE O NÍ DOSUD NESMĚLI SLYŠET—TEDY PO PRAVĐE

Také jste celkem slušný člověk? Neděláte nikomu nic zlého? Dovoluji si vás upozornit, že většina zla na světě pochází právě od nás, celkem slušných lidí!

Je tomu teprve sto let, co se v dějinách lidstva rozšířil názor, že náš svět nemá žádnou inteligentní příčinu, že neexistuje ani Bůh, ani jiný nadřazený autor života. Některé státy dokonce toto tvrzení vyhlásily za svoji oficiální ideologii. Také u nás každý, kdo souhlasil s Bibli, mohl být donedávna stíhan pro urážku hlavy státu, neboť tam stojí černé na bílém:

♥ „Blázen říká v srdci svém, není Boha.“

Ať jsou původní příčiny ateismu jakékoliv, jeho celosvětové rozšíření by bylo nemyslitelné bez náhradního náboženství. Každý člověk, má-li žít, musí něčemu hluboce věřit. Dokonce i blázní a lidé, kteří tvrdí, že ničemu nevěří. Náhradním náboženstvím je pro mnohé lidi víra v evoluční náboženství, které hlásá tato tři základní vyznání víry:

- **Vše na světě je pouze hmotné povahy, ve svém základu i původu. Ostatní jevy jsou jen omyly, podvody, iluze nebo sekundární hmotné projevy, tzv. nadstavba.**
- **Vše na světě je v dlouhodobém sebezdkonalování. Hmota je schopna i bez konstruktéra, plánu či informace, jen sama od sebe, dosáhnout té nejvyšší organizace, jakou známe—vytvořit člověka. V průběhu času tak ožila a začala myslit.**
- **Vše na světě je relativní, tedy i mravní zásady a zákony. Protože neexistuje žádný nadřazený autor života, jedinou odpovědnost za své**

myšlení a jednání má člověk jen vůči společenským dohodám a svému vlastnímu svědomí, což je také relativní.

Tyto tři body evolučního náboženství přijímají dnes miliony lidí, aniž by si ověřily jeho platnost. Nevědě, proč tak vlastně věří, ale vehementně toto náboženství zastávají, setkájí-li se s nebezpečím zpochybnění své víry. Dětem jsou zásady evolučního myšlení vštěpovány již odmala ve školách a pan Darwin asi ani v nejhorším snu netušil, že se o jeho nápad, dnes jednoznačně vědecky vyvrátený, opřou ti nejmasovější vrazi v dějinách lidstva. Nápad, že člověk je jen o něco více vyvinuté zvíře, podnítil ve dvacátém století mnohé vylepšovatele lidského rodu k tomu, aby vývoji pomohli k výběru té lepší rasy, nebo pokrokovější společenské třídy. Komunismus a fašismus by bez evoluční teorie nemohl existovat. (Viz Hitlerův „Můj boj“, nebo Englesův „Podíl práce na polidření opice“) Četní přívrženci vývojových fantazií zanechali za sebou jen v jednom století to, o čem se křížákům a inkvizici nesnilo ani během stovek let. Bratrů něco přes sto milionů oběti své víry, nemluvě ani o dalších důsledcích.

Hypotéza evoluce, tj. samovolné organizace neživé i živé hmoty bez předchozí informace, je v rozporu se všemi myslitelnými vědeckými obory, i když ji, jako své opium či pracovní hypotézu zastávají někteří vědci, avšak z daleka ne tak mnozí, jak se u nás myslí. Evoluční náboženství, ať už vezmeme kteroukoliv sektru jeho vyznavačů, zastává víru v ty nejsfantastičtější zázraky, které se nedějí ani v pohádkách či primitivních kultech. Jsou to totiž zázraky, které nikdo nepůsobi, které se dějí jen tak a samy od sebe. Při každém klasickém zázraku stojí v pozadí někdo, kdo má moc nebo informaci. Například k přeměně žáby na prince je to kouzelník, víla či bůh. V evoluci se přeměna žáby na prince, obojživelníka v člověka, koná bez kohokoliv. To je proti všem pravidlům nejen pohádek a odvěké lidské zkušenosti, ale i současné vědy.

Nezačíná snad každá smysluplná činnost přemýšlením? Nejsou všechny dílny, školy, vědecké ústavy a laboratoře tím nejlepším důkazem, že má-li něco složitějšího vzniknout, musí se na to předem myslet a pak tuto myšlenku hmotě vnitit? Který vědec, který řemeslník a který opravdový umělec čeká, až se hmota v čase zorganizuje sama? Je tedy moudré věřit, že sama hmota vytvořila za miliony let buňku, oči a mozek?

Evoluční pohádka o samovolných přeměnách neživé hmoty v živou, jednobuněčných organismů na mnohobuněčné, ryb v obojživelníky, plazů v ptáky, plazů v savce, a opakně na lidi, je čirou fantazií. Chcete-li věřit, vězte. Pro důkaz přechodu neživé hmoty v živou se nenašly doklady ve zkamenělinách, pro důkaz přeměny jednobuněčných na mnohobuněčné se nenašly doklady ve zkamenělinách, pro důkaz přeměny ryb v obojživelníky se nenašly doklady ve zkamenělinách, pro důkaz přeměny obojživelníků v plazy se nenašly doklady ve zkamenělinách, pro důkaz přeměny plazů v ptáky se nenašly doklady ve zkamenělinách, pro důkaz přeměny plazů v savce se nenašly doklady ve zkamenělinách, pro důkaz přeměny savců ve vyšší savce se nenašly doklady ve zkamenělinách, pro důkaz vyšších savců v člověka se nenašly důkazy ve zkamenělinách—jak přiznávají sami evolucionisté. Kdo chceš evoluci věřit, věř!

Tisíce vědců a kvalifikovaných odborníků v celém světě dnes nesouhlasí s učením evoluce. Někteří ji ve svých knihách nazvali „omyl století“ nebo „císárový nové šaty,“ tedy mnoho řečí o něčem, co neexistuje. Evoluční „věda“ je skutečně nefalzifikovatelná, protože nespĺňuje kritéria vědecké teorie. Nelze ji ani dokázat, ani vyvrátit, jako ostatně každou naivitu. Máme oči, je to důsledek evoluce. Kdybychom je neměli, byl by to také důsledek evoluce, stejně jako to, že nemáme křídla. Křídla mají ptáci, to je důsledek evoluce. Kdyby je neměli a místo křidel měli třeba padáky, byl by to také důsledek evoluce, byla by to pak třída padavek.

Někomu evoluce dala žábry, někomu plíce. Někoho zavedla na souš, jiného vybavila pro pobyt ve vodě, jinému za domov přidělila vzdich. Když se něco vyvine, je to evoluce. Pokud se to nevyvine, je to také evoluce. Pokud se vyvinuté ztratí, je to také evoluce. Všechno, co existuje v přírodě, je dan matičkou evoluce. Kostra, krev, srdce, oči, uši, kůže, kytice i ptáček, človíček i červíček, vše je dilo mocné evoluce. Něco přežije, je to evoluce, něco vymře, je to evoluce.

Přečtěte si třeba knížku doc. RNDr. Zbynka Ročka, CSc. „Evoluce obratlovčí“ (Academia, Praha 1985), který to s evolucí myslí smrtelně vážně. Sami uvidíte, kolik fantazie a ničím nepodložené obrazovnosti musí člověk mít, aby mohl být evolucionistou. Proti tomu víra v Boha je ten nejtvrďší realismus, vycházející ze zkušenosti. V uvedené knize se dočtete o hypotézách, chybějících dokladech, protichůdných názorech a jistotě, že evoluce je vědeckou pravdou. Autor píše, že „nemáme paleontologické doklady o vzniku ptačích per ze šupin plazů, ale věřme tomu.“ (Str. 147) Bible praví:

♥ „Vše je možné věřícimu.“

Od věřícího evolucionisty RNDr. Petru Švece se dočtete, že „...podobně nejasným a částečně i tajemným, i když řadou hypotéz vysvětlovaným, zůstává nadále původ ptáků.“ (Vesmír 2/1983, str. 48) Evoluční přívrženec RNDr. Josef Klembara, odborník na zázračný evoluční přerod obojživelníků v plazy, vám o své vídě povíto: „Současná analýza nových nálezů karbonských antrakosaurů a zlepšení preparačních technik při studiu fosilních forem však zřetelně dokazují, že nejranější a nejprimitivnější plazi jsou jasné odlišní nejen od antrakosaurů, ale i od všech známých prvohorních obojživelníků, a že tedy specifický původ plazů je dosud neznámý.“ To je ovšem zcela jiné tvrzení, než slyší děti a studenti ve školách. (Vesmír 3/1985 str. 150)

Co tedy vlastně je evoluční teorie? Je to velmi složitý myšlenkový motanec, jehož cílem je dokázat, jak se stalo to, co

12 ZÁPAS O DUŠI

se nestalo a stát nemohlo. Jak molekuly obešly zákony pravděpodobnosti, entropie, genetiky, informatiky a celé známé přirodovědy a proti všem pravidlům se staly člověkem. To je učení evoluce. Základní premisou evoluce je: Protože není Bůh, musí být pravdou evoluce. Sir Arthur Keith řekl: „Evoluce je nedokázaná a nedokazatelná, věříme jí proto, že jediná druhá možnost je speciální stvoření, a to je nemyslitelné.“

Aby lidé neuvažovali o pravém významu smyslu života a raději rádně pracovali na společné katastrofě, je jim předkládáno okouzlující tvrzení, že všechno je v neustálém dlouhotrvajícím vývoji. S radostí uvěřili, že za život nejsou nikomu odpovědni a v rámci ducha společnosti si mohou dělat cokoliv. Neplatí prý žádná absolutní měřítka, neboť jak učí evoluce, samovývoj materiálu nám dal život. Jakési malé „něco“ se složilo ve větší „něco,“ a to začalo vidět, slyšet, plavat, chodit, létat a myslet. Hmotě stačilo jen dost času, učí škola. Jak příjemná pochádka, na špatnou, hodně temnou noc. Prý čistá věda, a těch důkazů! Nejméně dva. Pro snazší uvěření má totiž náboženství název „vědecký pokrovkový světový názor.“ Kdo jej vyznáváš, jsi pokrovkový, vědecký a hlavně světový. Neboj se žádného Boha, žij si, jak chceš, a věř těm, co uklidnili tvé svědomí. Věříš přece, že tě bláto za miliony let zrodilo přes tvé rodiče, a jemu se zodpovídат nebudeš.

Dalo to ovšem pořádnou námahu lidem namluvit, že tak úžasná stavba přírody, buňky, člověka i hvězdné oblohy je bez tvůrce a vše sarno od sebe. Je těžké vysvětlit, jak se stalo, co se nestalo. Jak si samotinká hmota, chudinka upocená, našla cestu k vlastní organizaci, když ji ovšem ve skutečnosti sama nenašla, nehledala, ani najít nemůže, jak vši každý průměrný chemik či fyzik. Tak je pro útěchu svědomí evoluční vyznavačů vy myšleno mnoho vysoce nepravděpodobných pochodů, vpravdě zázračné procesy, ke kterým dnes již nedochází a nikdy dojít nemohlo. Dlouhé věky a

v nich věčný pohyb a boj protikladů, samovýroba živých organismů z neexistujících anorganických a organických látek v neexistujícím pramoru, s nikdy neexistující bezkyslíkovou praatmosférou apod. Pro ty zasvěcenější se k vře předkládají neuvěřitelné makromutace a selekce, dissipativní struktury a genové duplikace (výmysly Darwina, Prigogina, Ohna), teorie her a antropologické science-fiction (fantazie Eigena, Leakyho, Buriana), pravzory života v kosmu, pansperminová teorie a cizí civilizace (zoufalství Wickramasingha, Cricka, Bjurakanských a Dänikena). Ani Einstein tomu nevěřil, ani tisíce současných vědců nevěří, že by si sama hmota dala oči, ruce a mozek. I samotnému zakladateli tohoto náboženství, Darwinovi, se to jen těžce věřilo. (Viz jeho základní dílo „O původu druhů“—svatá náboženská kniha evolucionistů, které ovšem dnes už sami nevěří.) Je až neuvěřitelné, kolika nesmyslům muší věřit ten, kdo nechce věřit v Boha.

Nejen bible, ale i všechny kosterní nálezy svědčí o jednorázovém stvoření, a ne o vývoji. To také Darwin věděl. Ale evolucionisté kosti v učebnicích šikovně domalují, aby svědčily o vývoji, a ne o stvoření. Doktor Morris o tom piše: „Původní nález neandrtálského člověka sestával z mozkovny, kterou různí odborníci identifikovali jako lebku opočlověka, černocha, idiota, současného Kozáka, raného Germána a pod...“ Česká slona, objevená na Jávě r. 1929, byla po určitou dobu vydávána za lebku Pithecanthropa. Zub „Hesperopithecus,“ použitý evolucionisty jako znalecký důkaz evoluce ve známém evolučním procesu v Tennessee, patří výhynulé rase prasat. Tzv. kolorádský člověk, rovněž rekonstruovaný ze zuba, byl později zařazen mezi koně. Lebka opočlověka z Koloráda patřila opici. Údajná lýtková kost pravěkého člověka se ukázala být částí zadní končetiny medvěda. Piltdownský člověk byl chytrý podvrh, kterému se věřilo desítky let, a kterým si někdo vystřelil z antropologických kapacit. (Volně zpracováno podle knihy Bible a současná věda.) Ta-

ké údajné adaptace žab Dr. Kammerera byly podvodem. Dr. Kammerer spáchal sebevraždu. Svůj podvod přiznal ke konci života také antropolog Eugene Dubois. *Archeopteryx*, vydávaný dříve za spojovací článek mezi plazy a ptáky, je v nejlepším případě normální opeřený pták, ale existuje i podezření, že jde o falfzikát. Je to tedy skutečně „seriozná věda?“

Marně řada vědců dokazuje, že tímto způsobem, jak si to představují evolucionisté, to prostě nešlo. Neživé molekuly nemohly samy od sebe vytvořit živou buňku. Náhodné slučování uhlovodíků vytváří jen racemické aminokyseliny, všechny tyto procesy jsou vratné atd. Je naprosto nevědecké tvrdit, že všeobecný zákon entropie přestal platit na malou chvíličku, jen dvě miliardy let, tj. ta nejnižší možná doba, která byla dle evolucionistů potřebná ke vzniku první buňky. Bez zásahu vnější inteligence lze v neživé přirodě očekávat jen procesy, které končí termodynamickou rovnováhou, např. růst krystalu. Je však naprosto nevědecké a pošetilé očekávat dlouhodobý vznik organizovanosti soustavy, pokles entropie, vznik volné energie a informace, jen na základě nekoordinovaných měnících se podmínek v otevřené soustavě. Zádný evolucionista vám nedá příklad, kdy dochází alespoň po dobu dvou let k rozličným kauzálním dějům tak, aby jejich výsledkem byl vznik informace v systému—bez zásahu vnitřního nebo vnějšího programu. Ale věří, že k tomu docházelo po dvě miliardy let! Evolucionisté se nevzdali slova „náhoda“ a konečně sami došli k závěru, že to náhodou nešlo a elegantně přešli na slovo „zákonitost.“ Jde však jen o slovičkaření, protože touto „zákonitostí“ nazývají dřívější „náhodu.“ Zádná taková zákonitost totiž neexistuje a je pouze hledaná, oproti celé řadě skutečných, ověřených zákonů, které tuto „zákonitost“ zakazuji a vylučují. Lidé, kteří říkají, že jednou na to věda přijde, jak život vznikl, budou myslet, že jednou věda přijde na to, že dvě plus dvě nejsou vždy čtyři, nebo že věda jednou přijde na to, že to musela vše vytvořit rozumná inteli-

gence. Vtip je v tom, že obojí je vědě již dávno a i dnes nad slunce jasné. Jde jen o to, že někteří jedinci to nechtejí přijmout. Chcete-li se dovědět, jak se stalo nemožné, přečtěte si např. knihu „Život,“ Mladá fronta 1987. Bude vás v ní celý kolektiv studovaných evolucionistů přesvědčovat, že život musel vzniknout evoluci, i když je mnoho důkazů proti. Také se dozvítí, že existují i námitky vůči evoluční teorii, dokonce ze strany vynikajících a známých vědců. (Str. 98) Těmto námitkám však kolektiv autorů věnuje asi jednu tisicinu celé knihy. Konstatuje se zde také, že jeden vážený odborník na toto téma vydal v Londýně knihu o 250 stránkách, která je ovšem jen v řadě mnoha dalších knih, napadajících evoluční biologii. Autoři knihy „Život“ však pro jistotu neuvádějí ani název knihy, ani autora, ani se námitkami vůči evoluci nezabývají. Musíme jim to však odpustit. Vira je víra, a navíc kniha vyšla v době, kdy se pravda o evoluční teorii ještě nesměla psát.

Marně řada vědců dokazuje, že není nejmenšího důkazu pro pohádku, učenou ve školách, jak ryby lezly na souš a stávaly se plazy, plazi lezli po stromech, učili se lézt a stávali se ptáky a savci člověkem. Marné, omylem se už vžil. Jedni tvrdí, že evoluce probíhala pomalu a postupně, jiní zas, že skokem, ne evolučně, ale revolučně. Tu se dočtete, že hnací silou vývoje jsou dozajista mutace a selekce, jinde zas, že nejsou vůbec k ničemu a k vývoji nemohly nijak přispět (Segal, Bertalanffy). Jedni učenci tvrdí, že život vznikal na naší planetě spontánně a dlouho a nemohl přijít z kosmu. Zárodky by nepřežily kosmické záření. Jiní tvrdí, že zde nebylo dost času ani podmínky, a musel tedy přijít z kosmu. Jak jinak, že? Tam je asi náhoda chytřejší, než na Zemi (Crick, Hoyle). Tu se Lamarck zmýlí; jinde se k němu vracejí. Pro některé evoluční vědce selhal Darwin na celé čáře—ale, jak tvrdí jiní, základní myšlenka je dobrá. Jedni věří Oparinovým výmyslům a jiní ho zas popírají. To, co dnes pan profesor vykládá svým studentům o vznici

ku života ve školé, popírá vědecký článek v časopise, prodávaném ve stánku naproti škole. Například to, že na počátku Země byla bezkyslíková atmosféra a žádný život před kambriem (Sokolov, Balandin a j.). Jedni evolucionisté malují přibuzenské vztahy mezi člověkem a opicemi, jiní mezi člověkem a želvami, pravěkem či myši. (Viz spor neodarwinistů a kladistů, Věsmír 2/1990)

A tak nikdo neví nic, ale všichni tvrdí svatosvatě, že je to tak. Přesto nálezy zkamenělin ukazují na náhlé stvoření vysokou inteligenci. Jž v prvohorách, ba dokonce v kambriu se to jen hemží životem s vysoce komplikovanými orgány, předtím nebylo skoro nic. Přes všechny pádné důkazy proti možnosti jakékoliv evoluce (pozor: neevoluční změny genetickým křížením nejsou evolucí), musí se učít a tvrdit, že nás nestvořil žádný „pánbitček“, ale že jsme se vytvořili. Jen abychom se za chvíli zas nesvinuli, až nám tenhle nesmysl dostatečně zatemní srdce a rozum a dodá dost prostředků hromadného ničení.

—Pavel Kábrt — Dokončení příště

DRACI

Mnoho lidí se mě ptalo, snad protože jsem původně geolog, jak je to s dinosaury. Zdá se mi, že lidé jsou těmito obludemi fascinováni a vlastně vždy byli. Vždyť i náš Honza bojoval proti saním, z jejichž nozder sršel oheň a síra a usekával jim hlavy. Všechny národy znají draky, obrůvské stvůry a nestvůry. Je opravdu možné, že by si lidé ve své bujně fantazii vymysleli tvory, které nikdy neexistovaly? Již dlouho zastávám názor, že co si umíme představit, má i potenci existovat. Jestliže známe z našich představ koncept nebe, pekla, draků, obrů atd., vše má potenci existence. Vlastně, bud to existovalo, nebo to bude existovat. Nic, ani představa, nemůže vzniknout z ničeho. Existuje mnoho věcí a principů, které si dnes neumíme představit, protože jsou

mimo naši omezenou představivost. Proto naše budoucnost může být horší i lepší, než si ji představujeme. Ten, kdo si představuje, že se evolučně vytvořil bez Božího stvoření, tomu se jeho představa, spíš bych měl říci nemorální přání, vyplní. Po smrti bude skutečně bez Boha, jako by jej Bůh ani nestvořil, přestože každého jedince původně Bůh stvořil pro sebe. To byl Boží účel a smysl naší existence.

Jak je to tedy s draky a dinosaury? Je možné, aby zkameněliny a lidové pohádky lhaly? A co tomu všemu říká bible? Tak tedy: bible se na žádném místě nezmínuje o zkamenělinách, ale přesto popisuje několik zvířat, která už dnes nežijí. Nejnájemší z těchto vyhynulých biblických zvířat jsou draci a jednorožec. Bible se také zmínuje o upíru a bazilišku. Co si máme představit pod behemótem nebo livjátanem?

Liberální pokrokoví bohoslovci interpretují tyto živočichy jako bájná zvířata, která nikdy neexistovala. Na druhé straně, konzervativní bohoslovci se snaží v dnešní zvířeně najít ta zvířata, která by těmto biblickým popisům vyhovovala. A tak drak je často překládán jako šakal, velryba nebo had. Jednorožec jako dobyteč, vůl nebo zubr. Behemót je prý slon nebo hroch. Livjátan je prý krokodýl. Upír je divoká koza a bazilišek je prý zmije. Biblický popis těchto zvířat však vůbec neodpovídá žádnému žijícímu tvořu. Bible se zmínuje asi o 160 různých zvířatech a vždy je přesně nazve nebo popíše. Jedinou výjimku tvoří několik málo zvířat, o kterých jsme se právě zmínilí. Proč by bible popisovala těchto několik zvířat zmateně, lživě nebo bájně básnický, když v popisu ostatních zvířat je přesná? Jsem přesvědčen, že popis jednorožce, draků, behemóta nebo livjátana je stejně přesný jako třeba biblického koně nebo lva. Nejlogičtější interpretace proto je, že tato zvířata vyhynula a naši předkové se s nimi za svého života setkávali.

Mnoho zvířat již vyhynulo a jsou známa jen ze zkamenělin. Uniformní evo-

luční domněnka však navádí dnešní lidi, a na neštěstí i bohoslovce, že vývoj zvířat, a tedy i formace jejich zkamenělin, předcházel evoluci člověka. A tak člověk a tato zkamenělá zvířata prý nikdy nemohli žít současně, protože se prý člověk vyvinul až po jejich zániku. Pravdu však je, že tato zvířata vyhynula buď potopou, nebo krátce po potopě, důsledkem překotné změny podnebí.

Draci jsou zmíněni ve Starém zákonu více než 25krát. Hebrejské slovo „tannim“ odpovídá našemu draku. Název „tannim“ je přeložen v Izaiášovi 27:1 jako „livjátan, had útočný a svinutý.“ Stejné slovo „tannim,“ tedy drak, je třeba v češtině přeloženo v Malachiášovi 1:3 a v novějších překladech jako „šakal.“ Zdá se, že jenom kralická bible si udržela nezkreslený a pravý výraz—drak. Ve slovenštině je to stejně. Bible z r. 1964 překládá „tannim“ jako „drak,“ novější slovenský překlad z r. 1978 už překládá „tannim“ jako „šakal.“

Mnoho dalších veršů potvrzuje, že existovali suchozemští a vodní draci. Bible popisuje fyziologické vlastnosti draků. Musíme však zůstat v Bibli kralické, protože v ostatních překladech bible mluví o šakalech. Draci naříkali a kvíleli:

♥ Nad čímž kvíliti a naříkati budu,
chodě sylečený a nahý, vydám se
v naříkání jako drakové.
(Mich. 1:8)

Nové překlady liberálních teologů však tento verš překládají „dám se do náruku jako šakalové.“

Draci měli jedovaté uštnutí:

♥ Jejich víno, jedovina dračí.
(5. Moj. 32:33)

Někteří draci byli malinkatí:

♥ Aron hodil svou hůl před faraona i před jeho služebníky a ona se stala drakem. (2. Moj. 7:10)

Zase, i zde je použito hebrejské slovo „tannim.“ „Tannim“ je poprvé použito v Gen. 1:21

♥ I stvořil Bůh veliké netvory...

A zde je „tannim“ přeložen netvorem. Správný překlad by měl znít: „I stvořil Bůh veliké draky.“ Ani kraličtí nedodrželi přesný překlad, a přeložili „tannim“ jako velryby.

♥ I stvořil Bůh velryby.

My Češi i Slováci jsme to opsali asi z angličtiny, protože ta také v tomto verši překládá slovo „tannim“ velrybou místo drakem.

Jak je možné, že „tannim“ je jednou drak a podruhé had, šakal, nebo velryba? Problém vězí v tom, že obzvláště moderní překladatelé nemohou překonat předsudek, že draci jsou něco mytickyho, co nepatří do slovníku moderního člověka, a tím ani bible. Jestliže je „tannim“ drak, a to je, tak by měl být „tannim“ ve všech verších také jako drak přeložen a nezaměňován za šakaly nebo velryby. Naši noví překladatelé po celém světě jsou již racionalisté, pojmenovaní uniformní vývojovou teorií a nevidí, že „tannim,“ draci, jsou vyhynulá zvířata, velmi dobře známá předpotopním a raně popotopním lidem. Dnes tyto draky známe jen ze zkamenělin. Kdybychom přeložili každý hebrejský výskyt slova „tannim“ slovem „dinosaurus,“ každý z těchto 25 veršů Starého zákona se stane průzračně jasným a srozumitelným.

Fosilní záznam nám dosvědčuje, že existovali draci, tedy dinosaurovi, pozemští, říční, mořští, malinkatí i obrovití. Ale dnešní překladatelé bible se zdráhají přeložit „tannim“ pravým jménem, protože draci jsou pohádkové příšery na strašení dětí, které nikdy neexistovaly a jsou prý vytvořené naší bujně fantazie. No a přeložit každé slovo „tannim“ dinosaurem je už úplně nemyslitelné, protože dinosaurovi, podle učení dnešní vědy, vyhynuli před 70 miliony let, kdy člověk ještě neexistoval. Tak jsme my křesťané zdegenerovali v pravosti Božího slova!

Dinosaurus znamená hrozný plaz. „Tannim,“ tedy draci Starého zákona, jsou dinosaurovi dnešní paleontologie. Ne-

jen v bibli, ale i v tradicích a pověstech všech národů vystupují draci a přesery, hrozní plazi, tedy dinoasauri v mnoha obměnách. Tento všeobecný úkaz musí mít všeobecné vysvětlení. A to pravé vysvětlení je, že lidé žili současně s draky. Podrobné studie dračích tradičních popisů různých národů docela dobře odpovídají fyziologii rozmanitých druhů zkamenělých dinosaurů. Kromě biblických a etnologických důkazu existují i paleontologické důkazy, které dokazují, že člověk a dinosaurovi byli kdysi současníky.

V korytě řeky Paluxy v Texasu paleontologové našli mnoho zkamenělých dinosaurů a lidských stop. Některé lidské stopy byly bosé, jiné měly sandály. Několik metrů opodál, ve stejné geologické vrstvě, byly stopy dinosaurovi. Evolucionisté odmítají tyto důkazy jako podvrh.

V americkém Utahu je známý Národní dinosaurový park se stovkami dinosaurových kostér. Jen o několik kilometrů dálé, ve stejné pískovcové vrstvě byly objeveny dvě lidské kostry. Jeskynní malby dinosaurov byly nalezeny v Arizoně, na Sibiři i v africkém Zimbabwe. Májské řezby z Vera Cruz v Mexiku silně připomínají ptáka archeopteryxe, který prý byl současníkem dinosaurov před 130 miliony let.

Dnešní evoluční vědci berou vážně neověřené zprávy, že některé suchozemští i mořští dinosaurovi mohou stále ještě přežívat. Jestliže žijící dinosaurovi jsou možnost, připouštěná právě evolucionisty, proč by měli být obrovští dinosaurovi 130 milionů let starou historií? Bylo už nalezeno mnoho žijících zkamenělin. Například ryba coelacanth, která prý vymřela před 70 miliony let, byla vylovena v několika živých exemplářích u Nového Zélandu. Viděl jsem ji v lihu v aucklandském muzeu. Nebo plaz tuatara byl také objeven živý, ačkoliv neměl existovat už 130 milionů let.

Jestliže se v geologickém sloupci vyskytné jakákoli časová nesrovnalost, jako třeba dinosaurovi a lidské kostry ve

stejných vrstvách, tak tuto skutečnost evolučně věřící vědci nazvou buď podvrhem nebo ji očividně popřou. Uvědomme si, že by se jim vše, celá 150 let stará kvazivěda zhroutila. Jediné druhé možné vysvětlení by bylo tvorbení inteligenci skrze znalost a plán, což je pro ně, ne z vědeckých, ale morálních důvodů nepřípustné.

Pojďme však do bible a prostudujme si jedny z nejzajímavějších kapitol z celého biblického Božího slova, Jóba 40 a 41. Uvědomme si, že Jób žil poměrně krátce po celosvětové potopě. Proto byl současníkem mnoha zvířat, která později vyhynula. V těchto dvou kapitolách Bůh popisuje Jóbovi dvě zvířata, která Jób musel velmi dobře znát. Suchozemského draka—behemota, a vodního draka—livjátana. Bez rozpaků tvrdím, že jde o dinosaury, přestože moderní biblickí komentátoři tvrdí, že behemot je slon nebo hroch a livjátan krokodýl. Biblicky vám ukáži nesmyslnost této interpretace, přestože je protěžována právě křesťany. Evolucionisté se přece bibli nezatěžují. Tato nesmyslná interpretace přežívá jen díky evolučnímu podkopání našeho myšlení. Ano, i křesťané často kladou větší váhu na lidskou fantazii, obalenou do kvazivědeckých evolučních domněnek, než na Duchem vdechnuté Boží slovo. Buďme biblisty. Držme se biblické viry, raději než „křesťanství,“ protože slovo „křesťanství“ je dnes už stejně zneuctěno jako původně krásné slovo „soudruh.“ Za tímto všeobecným pojmem—křesťan se vždy maskovali a maskují kdejaký šaman a prospěcháři.

Tak tedy: Jób se svými třemi přáteli ve 38. a 39. kapitole filozofují nad smyslem života. A tak jako dnešní lidé, moc toho nevymyslí. Proto k nim Bůh promluvil přímo. Bůh jim v podstatě řekl, že jejich základní neznalost vězí v nedostatečném chápání Boží velikosti a Boží tvorivé moci. To platí i dnes.

♥ *Kde jsi byl, když jsem zakládal zemi? Pouvez, uši-li něco rozumného o tom? (Jób 38:4)*

Ponoříte-li se do 38. a 39. kapitoly, zjistíte, že Bůh Jóbovi a jeho kamarádům předkládá své tvořitelské dílo. Bez pochopení Boží tvořivé srdcované velikosti může každý potíž pochopit smysl života. Tyto dvě kapitoly jsou plné vědě neodporučujících faktů. Bůh potom přechází ke svým dvěma supervýtvorům, k největšímu pozemskému zvířeti behemótovi a největšímu vodnímu zvířeti, hroznému livjátanovi.

Behemót je popsán v Jóbovi ve 40. kapitole. Behemót musí být buď brontosaurus nebo tyrannosaurus.

♥ *Pohled' jen na behemóta, i jeho jsem učinil jako tebe; on jako dobytče žere trávu (brontosaurus byl býložravý). Pohled', jakou má sílu v bedrech, jak mocně jsou svaly jeho břicha. Napřímlí ocas jako cedr. (Umíte si představit slona nebo hrocha s ocasem, napřímeným jako cedr?) Slachy jeho stehen jsou propletené, jeho kosti jsou bronzové válce. (Už jste viděli brontosaurovu kostru v muzeu?) Jeho hnáty jako železný sochor. (Tohle nemůže být ani slon ani hroch). On byl na počátku Božích cest; jen jeho učinitel může na něj s mečem. (Na slona i hrocha si člověk vždy troufnul.) Pastuu mu poskytuji hory, kde dovádí ušeliká zušť polní, uléhá pod lotosem, skryt ve třtině a bahnu. Lotos jej zastírá svým stínem, potocní topoly ho obklopují. A hle, uvedme-li se řeka, neustoupí, důvěruje si, i když se mu Jordán do tlamy valí. (Jób 40:15-23)*

Jistě jste viděli v muzeu obrázky, jak brontosaurus šlape dno hluboké túně nebo řeky a jen jeho hlava je vystrčena nad hladinou. A Bůh brontosaurův nebo tyrrannosaurův popis zakončí otázkou.

♥ *Kdo se mu postaví do očí a prouleče mu chřípím smyčku? (Jób 40:24)*

Kroužek nosem prostrčili lidé býkovi, hrochovi i slonovi. Bůh musel popisovat

zvíře, které Jób znal, jinak by Jóba nemohl poučit. Vždyť Bůh v podstatě Jóbovi a jeho kamarádům říkal — na brontosaura nemůžete, to víte, protože dobré znáte jeho hroznou sílu, jak byste mohli na mne, Stvořitele brontosaura. Bůh nemohl fantazirovat. Kdyby Bůh hovořil o slovu nebo hrochu, tak by jej popsal jinak a dal by mu i správné jméno.

A co další zvíře, livjátan? Prostudujte si celou 41. kapitolu v Jóbovi. Jak je fascinující! Livjátan je bez pochyby drak, mořský dinosaurus.

♥ *V onen den Hospodin ztrestá svým tvrdým a pevným mečem livjátana, hada útočného, livjátana, hada svinnutého; zabije draka v moři. (Iza. 27:1)*

♥ *Svou mocí jsi rozkymácel moře, drakům na vodách roztríštily hlavy, rozdrtil jsi hlavy livjátana. (Žalm 74:13-14)*

♥ *Tu je veliké a širé moře, hemží se v něm nespočetných živočichů malíckých i velkých, pluje po něm lodě. Vytvořil jsi livjátana, aby v něm dováděl. (Žalm 104:25-26)*

Všimněme si, že lodě i livjátan jsou současníci. Livjátan nemůže být krokodýl, ten nežije v moři. Livjátan musel být největší mořský Boží výtvor. A Bůh popisuje Jóbovi livjátana takto:

♥ *Vytáhneš udici livjátana a zkrotíš provazem jeho jazyk? Vložíš mu do chřípí sítěnou houžev, probodneš mu čelist hákem? Bude se tě doprosovat o smilování a pokorně s tebou mluvit? Uzavře snad s tebou smlouvu, abys jej uzal pravždy za otroka? Můžeš si s ním pohrávat jak s ptáčkem? Uvážeš ho pro své děvečky? Budou o něj společníci smlouvat, rozkouskují si ho kupcíci? Propíchnes mu kůži bodci, jeho hlavu rybářskými harpunami? Zkus na něho vložit ruku! Pomysli na boj, a neuděláš to. Hle, čekat na něho je*

ošidné. Při pohledu na něho se člověk hroutí. Není odvážlivce, který by ho drázdil. Kdo potom obстоjí přede mnou? Kdo mi napřed něco dal, abych mu to splatil? Pod celým nebem všechno je mé. Nemohu mlučet o jeho údech, nemluvit o jeho bohatýrské sile a jeho výborné stavbě těla. Kdo odkryl jeho oděv a přistoupil k němu s udivily dvojitými? Kdo otevřel vrata jeho tlamy? Strach jde z jeho zubů. A jeho hřbet je jako řady štítků, těsně uzavřených pod pečetí. Dotýkají se jedny druhých, víc mezi ně neuvnikne; jeden přiléhá k druhému, jsou pevně sevřeny, nelze je oddělit. (Tohle odpovídá šupinaté plástevné stavbě dinosaurovi krunýre.) Jeho kýcháním se rozžehnává světlo, jeho oči jsou jak rasy jltřenky, z úst mu vycházejí pochodně, unikají ohnivé jiskry, z nozder mu vystupuje kouř, jak z hrnce nad ohněm z rákosí rozdmýchaným, jeho dech rozžhavený uhlí, z tlamy mu šlehá plamen. (Jób 40:25-41:13)

Lidé si nevymysleli, že drakům vychází z tlamy kouř nebo oheň. Sám Bůh to říká Jóbovi. Bůh nemůže lhát. Ze je to nemožné? Proč? Máme svatojánské mušky, které světlíkuji, tady v Ekvádoru džungle jimi jenom blízkotá. Máme elektrické úhoře a rejnoky, kteří mohou proudem i usmrýt. Máme brouky bombardéry, kteří namichají explozivní chemickou sloučeninu. Proč by nemohl livjátan, mořský dinosaurus, vydechovat plynné hořlavé výparы, které se při styku s atmosférickým kyslíkem vznítily? Kdyby elektrický úhoř nebo rejnok pomyslně vyhnuli před 150 miliony let a bible by popisovala jeho elektrické vlastnosti, také by se mnozí usmívali. Ale pokračujme:

♥ V jeho šíji dříme síla, před ní se každý zkroušeně chvěje, laloky mu přiléhají k tělu jak ulité, netřesou se, jeho srdce je slité, turdě jako kámen, slité jako spodní žernov.

Když se zvedne, sami bohové se leknou, při tom hrozném třesku jsou bez sebe strachy, meč, jenž by ho zasáhl tu ránu nevydrží, ani kopí, vržená střela či hrot šípu. Železo má za slámu, bronz za trouchnivé dřevo, šíp z luku ho nezažene na útek, kamenný z praku se před ním mění v stébla slámy, kyj má jen za slaměné stéblo, posmívá se, když přiletí chvějící se oštěp. Vespoď má ostny, podobné střepům, vleče se blátem jako smyk na obilí, způsobuje, že to v hlubině vře jako v hmci, moře je pro něj jak kelímek na masti, nechává za sebou světlíkujicí dráhu, až se zdá, že propastná túň zshedivělá. Na prachu země mu není podobného, kdo by byl prost všechno děsu. Na všechno vysoké pohlíží z vrchu, nad všechny šelmami je králem. (Jób 41:14-26)

Tohle není nikdo jiný než dinosaurus. Tohle není popis krokodýla. Člověk před krokodýlem často obстоjí a Bůh říká, že není odvážlivce, který by livjátana drázdil. Livjátan se vlekl po zadních, na všechno vysoké pohlížel z vrchu.

Tito velcí draci—dinosauři v bibli symbolizují zlo. V Novém zákoně se o draku—Satanovi mluví ve Zjevení. Každý symbol je však sám o sobě nesymbolicky opravdový. Medvěd, lev, voda, skála jsou opravdové. Jenom skutečná věc, zvíře, člověk nebo princip mohou něco symbolizovat. Lev—krále, voda—život, skála—Ježíše Krista. Proto i opravdový drak—dinosaurus symbolizuje opravdového a skutečného d'ábla. Symbolizované a symbolizující nejsou nikdy symboly, nýbrž skutečnými věcmi, zvířaty, lidmi nebo principy. Skutečný silný a lidský nepřemožitelný drak—dinosaurus symbolizuje skutečného silného a lidský nepřemožitelného Satana. Vyháňání d'ábla je stejně účinné jako házení oštěpů na livjátana, draka, dinosaury. Není odvážlivce, kdo by livjátana drázdil. A přesto mnoho křesťanů drázdí d'ábla a

poroučí mu. Kde berou odvahu? Ďábla, draka může přemoci jenom Bůh.

♥ V onen den Hospodin ztrestá svým tvrdým a pevným mečem liujátana, hada útočného, liujátana, hada svinutého; zabije draka v moři. (Iza. 27:1)

Při druhém Kristově příchodu, v onen den Bůh ztrestá Satana, jenž dovádí v moři, které v bibli často symbolizuje národy. Dinosauři nám bibli nevyvraťejí, dinosauři nám bibli jenom potvrzují, protože bible o nich tak podrobně piše.

—pst—

Z VAŠICH DOPISŮ:

Bratislava

V neděľu sa konala v Bratislavě veľká obchodná burza. Zíšli sa tam ľudia z celého Slovenska. Hlavným šľagrom bola „porno—burza!“ A to nie len časopisy, ale aj kazety (video) a rôzne ohavné rekvizity. Bol som tam pri vchode, kde som na drátený plot zavesil všetky formáty traktátov. Dali sme prexeroxovať článok „Reportáz spod šibenice.“ Zhotovili sme najväčší formát 90x65 cm. Nadto som napísal nápis: „Pornografia—cesta na popravisko.“

Nepriateľ roztáhuje siete všade. A čo robia veriaci v denomináciách? Sladko spia! Ale nepriateľ nespí! Mnohí sa mi posmievali, najme tí pri vchode, ktorí zarábali na vstupnom veľké peniaze. Mnohí si to prečítali celé, niektorí iba zbežne. Porno burza sa odohrávala v leteckom hangari na letisku vo Vajnorach. Aký to paradox, že to to isté letisko, na ktorom pred časom priuštali Vojtilu—Pápeža.

Traktát „Antikrist v kolíske techniky 20. storočia“ som 2x zučšený zlepil a vyvesil na jeden okrúhlý stĺp vo večerných hodinách. Oproti mne bol predavač a predaval porno. Nepáčila sa mu moja konkurenčia a odišiel. Sledoval som, aké budú reakcie. Zákratko bol

stĺp obľahnutý mnohými čítajúcimi. Tlačili sa jeden na druhého. Vznikla polemika s rôznymi názormi. Keď sa zotmelo, rozšírili sme sa. Plagát som zobrajal, aby ho niekto nepovolaný nestrhol a neodhodil.

World Servants—Misijní práce

...tak se zase po delší odmlce ozýváme plní zážitků a nadějí, které díky Bohu nikdy nehasnou, byť se člověk zmítá ve výru svých vlastních slabostí, či hříchů anebo klopýtá přes světské překážky, nastavené tím Zlým, ať už je jeho jméno jakékoliv. Je ušak úžasné, že tyto naděje jsou díky výře v našeho Boha v Ježíši Kristu tak pevné, že se i hluboký nárek mění v radost a pokoj v pokoře duše.

Tak jsme tedy pobýli tři bohaté týdny v „zemí faraonů,“ na předměstí Káhiry, které se lišilo od káhirského centra tak, jako faraonovy výšiny od lopotného pachtění „plebsu“ na závlahových polích. Ale ať nepředbíhám. Nejprve jsme strávili dva okouzlující dny v malebném městečku poblíž Amsterdamu u jednoho bratra, který se již zúčastnil projektu s World Servants v Quito, a který se o nás tak vřele staral. Bohu díky, že nám dal poznat jeho, i s milou rodinou a navázat velké přátelství, ač nás dělí pár stovek km. Opět to nadčasové prožití a vědomí vztahu, který, díky Bohu není limitovaný žádnou vzdáleností či jinou bariérou.

Do Káhiry se odlétalo v neděli ráno a po, pro nás prvním klidném letu, se před námi rozprostřela silueta nilské délty. Ted' trošku přeskocím egyptské přelítání a vlastní adaptaci prostředí a klimatu a trochu popíši situaci, práci a naše reflexe.

Abych řekl pravdu, v prvních chvílích nás zanechala v úžasu ta nakupená špína a prach všude, kam se člověk podíval, ale časem nám to ani nepřišlo, poněvadž ono přece jenom životní podmínky v africké zemi jsou nesronutel-

20 ZÁPAS O DUŠI

ně s evropskými a také mnohé pohledy do světa býdy nám náš kritický pohled hodně usměrnily. Samé kontrasty. Zlatem zdobená arabská smetánka a „lidé závlahových kanálů,“ žijící z hnilobné vody, kolující od ležících zdechlin až po splašky z hliněných chatrčí pokrytých tisíciletým prachem, nebo přepychové vily a obydí, sestavená z neidentifikovatelných částí na smetišti. Žebráci na ulicích a bída třetího světa i bída muslimské rozporuplnosti.

Jinak, co se týče samotné stavby, šlo o kuchyň a jídelnu místního evangelického pěstounského domova, pro chlapce. Myslím, že všichni jsme tam odvedli docela pěkný kus práce. Člověk se přiučil „zedničině“ i obkládačství, ale abych řekl pravdu, někdy nás bolel „celý člověk.“ Vite, myslím, že přes všechny ty orientální výlety a zážitky u pyramid u nás přece jenom nejvíce zakotvil hřejivý pocit, že jsme pomohli postavit nejenom materiální hodnoty, ale předeším ty duchovní, které nepodléhají „zubu času“ a povzbuzují nás dál v tom, abychom nehledali naplnění života, ba sám smysl života u něčem, co je ten zdánlivě pozitivní, ale snažili se bojovat „dobrý boj“ víry, aby pak člověk tváří v tvář absolutní spravedlnosti, lásce a dobré nemusel klopit svůj zrak. A důležité asi bude nepoddávat se ani té sebemenší

nástraze a zuhlí každodenního života. Ale to už je těžší. Skrze tento egyptský projekt zůstává jistota a přesvědčení, že bez Boha u Ježíši Kristu to opravdu nejde, ať si člověk myslí, jak není schopen sám se svým intelektem a umem docítit spravedlnost i pravdu.

Díky tomuto pohledu jsme také zjistili, jak naše ego reptá nad mnohými nedostaty u nás. Při tom kousek na jihu žijí tisíce, milióny lidí, kteří o onom standartu jenom sní. Žijí v prachu a v bídě. Člověk tváří v tvář zíral chudobě do očí a jenom jsme pomysleli, jak málokdy děkujeme za to, co máme. Není toho mnoho, ale přesto bychom si měli být vědomi toho, že ani to málo není našim vlastním, a že člověk by měl raději odvrhnout i tento malý vlastnický pocit a bylo-li by třeba, i samotný předmět daného pocitu, než aby preferoval vládu svého vlastního JÁ. Bez Boží moudrosti a lásky u Ježíše zjevené, jsou naše nápravné snahy jen přispěním k zániku světa i lidského bytí. Je však těžké eliminovat mnohé extrémy zla se všemi jeho vlivy, i na nás samotné, a zjevit člověku Ježíše a celý Boží, moudrý plán tak, aby na ném neulpělo kus naší vlastní, či jiné sekulární nečistoty lidského hřachu. Bůh nám v tom pomáhej!

—Pavel a Zdena, srpen 1990—

HLAS AND — DOBRÁ NOVINA — HCJB, QUITO

Vysílání v 5:00 hodin UTC (ČSFR — 6:00 v zimě, 7:00 v létě) uslyšíte denně v pásmech 11, 25, 31 a 49 metrů, na kmitočtech 25950, 11835, 9610 a 6205 kHz.

Vysílání v 18:00 hodin UTC (ČSFR — 19:00 v zimě, 20:00 v létě) uslyšíte denně v pásmech 11, 13, 16 a 19 metrů, na kmitočtech 25950, 21480, 17790 a 15270 kHz.

OBJEDNÁVKY A PŘÍSPĚVKY

Distribuční připomínky, objednávky knihy a časopisu „Zápas o duši,“ kazet, traktátů, ostatních tiskovin a materiálů adresujte na Ing. Bohuslav Vlček U stadionu 379 • 59501 Velká Bíteš

Dobrovolné příspěvky pošlete na Tiskový fond ZOD u Komerční banky v Brně. Číslo účtu 179 042-621.

Zahraniční čtenáři mohou posílat příspěvky na: HCJB World Radio Missionary Fellowship, Dept. Checoslovaco, Box 691, Quito, Ecuador. NEZAPOMEŇTE ohlásit změnu adresy.

ZÁPAS O DUŠI vydávají Pavel & Klára Steigerovi, HCJB World Radio Missionary Fellowship, Box 691, Quito, Ecuador. Vychází šestkrát ročně. Tisknou Ostravské tiskárny.